

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Květen 2026
Ročník 7, číslo 67

*Hospodinovy řády jsou pravda, jsou nejdůležitější,
nad zlato vzácnější, nad množství ryzího zlata,
sladší než med, než včelí med z plástve.*
(Žalm 19,10-11)

OBSAH

Soli Deo Gloria	3
O lásce k Bohu	4
O bídě a pomíjivosti lidského života	5
Co Bůh říká k neřádům své církve	8
Zvěstovatelé radostných věcí	11
Duch evangelia	16
Biblické volání k duchovní jednotě	20
Starší, pastýř	24
Musíme si promluvit o radikalizaci mladých žen	28

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
 www.solideogloria.cz
 kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Časopis je rozeslán bezplatně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka, s.r.o.,
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

NOVINKA!

Bůh se stará o vdovy

Arthur Walker

V poslední době se hodně píše o adopci sirotek, ale málo slyšíme o vdovách a jejich potřebách. Tato kniha nabízí významnou pomoc a povzbuzení pro vdovy a také důležité poznatky pro ty, kdo jim slouží. Kéž se tato tolik potřebná a vítaná aplikace četných pasáží o vdovách od Austina Walkera dočká širokého rozšíření!

Váz., 125×176 mm, 140 stran,
290,-Kč

eshop.solideogloria.cz

SOLI DEO GLORIA

■ *Mně připadl tento úkol, ustanovení tvá zachovávat. (Ž 119,56)*

Komu připadl takový úkol – zachovávat Hospodinova přikázání? Je to příkaz pro každého člověka, protože každý je stvořen Bohem a každého Bůh bude volat k zodpovědnosti za jeho život podle míry plnosti Kristova lidství. A Pán Ježíš se nikdy neodchýlil od dokonalé lásky k Bohu a dokonalé lásky k člověku. Tak naplnil všechna přikázání. K témuž jsme voláni i my všichni. Jak toho můžeme dosáhnout, když nejsme schopni žít ani podle svých vlastních pravidel, natož podle těch Božích? Musíme být skryti v Kristu skrze víru v něj. Žádná jiná cesta není. Jenom nové narození, které přináší nové srdce, které nejenom že chce, ale také je schopné naplnit úkol, k němuž ho Bůh povolal – zachovávat jeho přikázání, tedy žít v lásce.

A láskou (i s láskou) také toto číslo otevíráme. Na následující stránce najdete článek dnes zapomenutého, ale jinak velmi významného českého učenice, teologa a kazatele, Petra Chelčického (1391–1460), který mluví právě o lásce k Bohu. Po něm následují texty tří českých Honzů, které od sebe i od nás dělí stovky let – Jana Husa (1370–1415), Jana Amose Komenského (1592–1670) a Jana Karafiáta (1846–1929). Jsou to ti, kdo nás předešli ve víře a jejich slova jsou stále živá a neměla by zapadnout. I když je dnes lidé znají spíše jinak – jednoho jako reformátora jazyka a mučedníky, druhého jako filozofa a učitele a třetího jako autora knihy pro děti (Broučci), byli to především – stejně jako Petr Chelčický – muži Slova, oddaní Kristu a jeho církvi. Kéž nás jejich slova povzbudí k věrnosti a většímu odhodlání držet se věrně Pánova slova a nezapírat jeho jméno.

Následují články anglicky mluvících autorů – z těch již zemřelých je tady Arthur Pink s článkem *Duch evangelia*, dále článek o jednotě církve a nakonec velmi dobré zamyšlení a biblický rozbor toho, jak neztratit mladou generaci žen, která se v posledních letech velmi silně radikalizuje. Kéž i vy přijmete hojné požehnání z tohoto květnového čtení.

Jedině Bohu buď sláva!

Jaroslav Kernal

O LÁSCE K BOHU

Petr Chelčický

Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho přítbytek. (J 14,23)

Tím, že Spasitel říká „kdo“, poukazuje na vzácnost těch, kteří ho mají milovat. To proto, aby si to člověk uvědomil a bál se; neboť tam, kam se v čemkoli hrne množství lidí, není bezpečno, i když se to někdy zdá dobré. Ve všech jiných skutcích najdeme lidí dostatek, ale v tomto jediném – v lásce k němu – je jich málo. To způsobuje lidská pudovost a nevědomost, že lidé o to, co je duchovní, neumějí usilovat, ani si toho neváží.

Nyní však Spasitel ukazuje, podle čeho mají být poznáni ti, kteří ho milují. Říká totiž: „bude zachovávat mé slovo“. To je důkazem každé lásky: kdokoli někoho miluje, ten bedlivě zachovává jeho slova, pamatuje na ně a mluví o nich. Neboť si neváží řeči samotné, ale toho, že tato řeč vyšla od toho, koho miluje. Ostatně se necení ani tak samotná slova milovaného, jako spíše jeho vůle; vždyť to, co má člověk ve své vůli, o tom mluví a v tom nalézá zalíbení. Proto ten, kdo zachovává slovo Pána Ježíše, naplňuje jeho vůli a to, co ho těší.

Právě v takové lásce se má ukázat, zda ji člověk má – totiž tehdy, když zachovává jeho slova. A jsou to slova o těžkých a nesnadných věcech našeho života. Tato slova totiž vedou člověka k obtížným a namáhavým věcem: aby pohrdl světem, snášel bezpráví od zlých lidí a nemstil se, aby podstupoval zápas s pokušením sám v sobě, aby byl horlivý a nepodával se lenosti, aby byl obezřetný, skromný, dobrotivý a připravený raději ztratit život i vše, co má, než aby porušil Boží vůli a protivil se jí.

Takto žít je však těžké. Ten, kdo se takovým nesnázím podvolí, musí Pána Ježíše velmi milovat; právě v tom bude vyzkoušen, zda ho miluje, ukáže-li se věrným v zachovávání jeho slov. Proto má člověk o těchto slovech stále přemýšlet a mluvit o nich, aby je dokázal zachovávat, a tak nalezl přízeň u Pána Ježíše.

O BÍDĚ A POMÍJIVOSTI LIDSKÉHO ŽIVOTA

Jan Hus

Slyš, dcerko! Pohleď a nakloň své ucho, neboť je pro tebe nezbytné, abys poznala bídu nynějšího života. A věz, že bída je nedostatek dobrých věcí, a tak se projevuje v duši i v těle. V duši bída nastává tehdy, když postrádá Boží milost, a tedy když Boha správně nezná. Proto je smrtelný hřích pro duši největší bídou, ačkoliv si to bídni lidé neuvědomují.

Nedostatkem těla je pak dřina, žízeň, hlad, horko, chlad či zima, nahota, opilství a další bolesti, které se člověka drží až do smrti. Pokud je člověk zdrav, ale nemá majetek, trápí ho chudoba; je-li bohatý, mučí ho starosti o jmění. Je-li nemocný, hubí ho bolest. Je-li pánem, musí sloužit svým sluhům, aby každému zajistil, co je potřeba. A tak majetek získává s námahou, drží ho se strachem, aby o něj nepřišel, a nakonec ho jako lakomec s bolestí opouští.

Pokud je pak někdo chudý a musí sloužit, zakouší bídy dostatek: musí se snažit, aby vyhověl pánu nebo paní, a přitom není možné vyhovět vždy. Oni i dobré věci obrátí ve zlé, a sluha se ani nevyspí, ani si pořádně neodpočine. Kdo by mohl vypovědět, natož vypsát všechna trápení, která může člověk na světě mít? Je-li mladý, nutí ho tělesná žádost ke smilstvu, k pyšce a k rozkoši. Pokud jich nedosáhne, je utrápený; pokud je má, je jimi zcela přemožen. A tak má pravdu Písmo, když říká: „Člověk narozený z ženy žije jen krátký čas a je naplněn mnohým utrpením.“

Když pak přijde do starého věku, ihned jeho srdce zesmutní, hlava se mu třese, duše je sklíčená, dech páchne, tvář se vraští a postava se krčí. Oči mu blikají a slzí, z nosu teče, z úst jdou sliny, zuby vypadávají, rty hnijí, vlasy vypadávají, uši hluchnou a hlas chraptí. Srdce je malátné, v prsou to chroptí, v hrdle hvízdá a tělo trpí mnoha dalšími nedostatky!

A jak starý člověk strádá na duši? Shledávám, že takto: Starý člověk, zatvrzelý ve zlobě, se jen tak nepolepší – podobně jako staré křivé dřevo už málokdo narovná. Stařec se brzy rozčílí a jen těžce a pomalu

se uklidňuje; brzy uvěří zlému a jen nerad od toho ustupuje. Bývá lakomý a skoupý, smutný a žalobný, pohotový k mluvení, ale pomalý k naslouchání a rychlý k hněvu. Má-li peníze, tají je; ačkoliv by jich měl užívat, bojí se toho. Nerad dává, ale rád bere, když mu dávají. Chválí lidi staré a mrtvé, ale haní živé. Touží po minulosti, chlubí se dávnými skutky a vzdychá po nich. Potřásá hlavou, a když mu klesne brada, cvaká zuby a pořehtává si, že už nemůže hřešit. Srdce se mu už třese, plíce sotva přijímají vzduch k dýchání, ramena se mu zvedají nad hlavu, hřbet se ohýbá, tělo se chvěje, už si kálí na paty a smrt mu stojí u dveří. Avšak kmet nebo stařena ještě vykřikne: „Hý!“ a lituje: „Ten a ten mi už nedovolí skočit si přes zahrádku, ó, jaká to veliká touha!“

Hle, ani tak rozličná trápení člověka nezkrátí. Ať se mladý nesměje starému, neboť čím jsme my, tím byl on, a čím je on, budeme snad jednou i my. Všimněme si ještě, kolik touhy je na světě: starosti nás nutí, usilovná práce nás rmoutí, strach ze smrti nás děsí a bolest vysiluje. A pokud se někdy dostaví světské veselí, pak ihned nebo po krátké chvíli skončí mnohým zármutkem. Vždyť Šalomoun, jenž ve svém království vyzkoušel všechny požitky, říká: „Smích bude smíšen s bolestí a konec radosti ústí v nářek.“ A tak to Pán Bůh zařídil, že žádné světské veselí nemůže být bez nějaké bolesti.

Lidé světští pokládají za nejlíbeznější věc rozkoš v milování krásných lidí, ale Písmo svaté i pohanské praví, že v této lásce je nejvíce úzkosti. Ovidius říká: „Tato láska vysušuje duši, tato láska je sklíčenosť, rána, hanba i smrt.“ A jinde praví: „Kolik je kvítků na poli, tolik je bolestí v lásce.“ A opět říká: „Ach, běda, že žádná láska nemůže být vyléčena žádným kořením!“ Těchto bolestí a úzkostí jsou ušetřeny čisté panny, čistí mládenci a svaté vdovy, a nacházejí se i svatí manželé.

Kdo by mohl vypsát, kolik dalších trápení a běd je v tomto našem bídném životě? Vězte však toto: čím déle na nás Bůh čeká, tím přísněji nás bude soudit, pokud se nepolepšíme. Proč tedy tolik usilujeme o to, abychom žili déle, když jsme v tomto životě obklíčeni tolika bédami? Čím déle žijeme, tím více hříchů přibývá a tím větší muka nás čekají. Každý den přibývá zla a ubývá dobra; člověk se stále mění, ve štěstí i v neštěstí, a neví, zda se smrt nepřiblíží ještě dnes. Ukáže se jako jiskra a ihned zhasne: tak i člověk jen nakrátko zazáří světskou

chválou a ihned hyne. Právě když chce nejvíce žít, přebývá ve veselí, domnívá se, že bude žít dlouho a plánuje si, co všechno vykoná, v tu chvíli se ho zmocní nemoc a smrt ho zardousí.

Bez zaopatření duše se tělo s duší rozloučí, a to s velikou bolestí a strachem. Neboť svatý Bernard říká, že když přijdou andělé, chtějí duši vzít a vést ji před soud hrozného soudce. Ona se tehdy rozpo-
mene na své hříchy, které páchala dnem i nocí, a chce jim uniknout. Ale hříchy jako by řekly: „Ty jsi nás konala, my jsme tvé skutky, tebe se nepustíme, s tebou budeme navždy.“ Ani ďáblové nebudou otálet, ukáží se jí v hroznivé podobě, a bude-li duše ve smrtelném hříchu, ihned se jí zmocní a odnesou ji do věčného ohně.

Co tehdy prospěje krása, urozenost, co bohatství a umění? Co dlouhá rozkoš a smilnění? Co síla a sláva či chvála celého světa? Již po smrti se ukáže konec, kam se chvála světa naklání. Tehdy duše pozná, že co zde kdo zaseje, to bude po smrti žít. Trápení leze za trápením a duše se veze do pekla. Útěcha rychle pomínula; mládí, chvála, krása, bujnost ani majetek ve smrti neuklidní.

Takto máme vážit trápení a bědy tohoto života, abychom se zde neradovali a nežádali si zde dlouhého pobytu. Ale abychom, znajíce tuto bídu, statečně pospíchali domů k svému milému Otci, k věčné radosti.

CO BŮH ŘÍKÁ K NEŘÁDŮM SVÉ CÍRKVE

Jan Amos Komenský

„Hospodin, Bůh náš“, říká Jozue lidu izraelskému, je „Bůh žárlivý, nepromine vám vaše nevěrnosti a hříchy“. V Písmu nacházíme, co na to říká, že mu jeho lid tak často z cesty uhýbá.

Jeho žárlivost je veliká, jak říká skrze Mojžíše: „Pokolení pokřivené a potměšilé do zkázy se vrhlo. Pro svá poskvrnění přestalo být jeho syny. Takto odplácíte Hospodinu, lide zbloudilý a nemoudrý? Cožpak není on tvůj Otec? Vždyť mu patříš. On tě učinil a zpevnil.“ A skrze Micheáše: „Slyšte to, všichni lidé, napni pozornost, země, se vším, co je na tobě! Panovník Hospodin buď proti vám svědkem.“ A skrze Amose dodává: „Nikdy nezapomenu na žádný jejich skutek. Nebude se nad tím třást země a truchlit každý její obyvatel?“

Bůh pamatuje, napomíná a prosí, jako například skrze Mojžíše: „Rozpomeň se, lide můj, že jsem si tě vyvolil, abys byl mým lidem. Proč jsi tedy opustil Boha, svého stvořitele, a nevážíš si své spásy?“ A skrze Ezechiela říká: „Odvráťte se od svých zlých cest. Proč máte zemřít, ó lide izraelský?“ Podobně skrze Micheáše: „Lide můj, co jsem ti udělal, že mě popouzíš? Rozpomeň se, že jsem tě vykoupil, abys poznal mou hojnou spravedlnost.“ A opět skrze Davida: „Kdyby mě můj lid chtěl poslouchat a Izrael by chodil po mých cestách, jistě by jeho čas byl pokojný až na věky!“

Hrozí však i zuřivě, jako skrze Jeremiáše: „Poněvadž to činíte, a když na vás volám, neozýváte se, zavrhnou vás od své tváře.“ A skrze Ezechiela: „Hle, trestal jsem vás často, ale k čemu to bylo? Proto nyní přidám hubící metly.“ Skrze Ozeáše pak praví: „Vítr rozsíval můj lid, vichřici budou sklízet.“ A opět: „Slyšte slovo Hospodinovo, neboť Hospodin má spor se svým lidem, protože v této zemi není žádná věrnost, žádné milosrdenství ani žádné poznání. Pustím svůj hněv na všechno, co v ní přebývá; zahynou živočichové, ptactvo i ryby. Můj lid bude vyhlazen pro nevědomost, protože opustil zákon svého Boha. Stane se to lidu i kněžím, neboť chci potrestat jejich cesty a odplatím

jim za jejich skutky.“ Také skrze Amose říká: „Přišel konec mého lidu, již nebudu promíjet. Způsobím, že jim slunce zajde v poledne, a uvedu na ně tmu. Vaše svátky proměním v kvílení a vaše zpěvy v naříkání. Sešlu na ně hlad – ne hlad po chlebu a žízeň po vodě, ale po slyšení slov Hospodinových; ačkoliv budou běhat a hledat mé slovo, nenajdou ho.“ A skrze Jeremjáše ještě hrozivěji: „Kdo by se nad tebou slitoval, Jeruzaléme? Kdo by tě litoval? Vždyť jsi mě opustil, praví Hospodin, a proto, hle, vztahuji svou ruku, abych tě zničil; neboť mě již unavilo litovat. Hle, již zničím svůj lid, protože se neodvracejí od svých cest. A i kdyby ke mně volal, neslituji se. Běda jim, až se od nich odvrátím.“

Ještě varuje věrné, jako skrze Sofoniáše: „Zpytujte se, zpytujte, ó národe nemilý! Dříve než přijde rozhodnutí, dříve než nastane prchlivost, snad se ukryjete v den hněvu.“ A skrze Jeremjáše mnohem laskavějšími slovy: „Rozmysli se, Jeruzaléme, aby se od tebe neodloučila má duše, abych tě neproměnil v pustinu.“ A dále: „Navrať se, vzpurná dcero izraelská, praví Hospodin, a má hněvivá tvář se na vás neoboří, neboť jsem dobrotivý a nedržím hněv navěky. Jen uznej svou nepravost.“

Naposledy pak, když ani prosby, ani pohrůžky nepomáhají, mstí se a trestá skutky. Jako potrestal rajský nepořádek vyhnáním nás všech do bídy a lopotné práce, jako neřád prvního světa zaplavil potopou a vzpurné Izraelity nechal všechny zahynout na poušti. V jejich zemi pak několikrát krotil jejich prostopášnost válkami, hladem a morem, až je nakonec i s jejich zemí vyvrátil a zanechal jen zbytky. I ty pak poslal do sedmdesátiletého káznění v Babyloně, aby se naučily poznat, jak hořkou věcí je opouštět Hospodina a nedbat na bázeň před ním. Potom, když opět nechtěli být jeho lidem, nechal je úplně zahynout a rozptýlit po celém světě. Na nepobožné a nesvorné křesťany posílal nejprve Nerony, Diocleciány a Maxencie, potom Mohameda a papeže, a v těchto posledních časech Turka a Španěla.

Stejně tak i naše nynější zkáza nebyla přivolána ničím jiným než našimi hříchy, kterých jsme se všichni dopouštěli – jedni zjevnou rozpustilostí, druzí falešným pokrytectvím. Všichni, pravím, nižší i vyšší, světští i duchovní, jsme zkazili své cesty. Žili jsme podle příkladu světa a chovali k sobě větší nenávisť než ti, kteří jsou vně církve. Proto

jsme roznítili horlivost Boží, takže se hněval a hrozil, až s námi nako- nec naložil podle svých spravedlivých svědectví a pohrůžek, jichž jsme nedbali, dokud jsme je nepocítili na vlastní kůži.

Naložil s námi, pravím, podle svého hněvu tak, že s Jeremjášem ne- můžeme dostatečně oplakat zkázu dcery lidu svého. Naši nepřátelé se stali našimi pány a našim odpůrcům se začalo dařit. Padali jsme ru- kou nepřátel a nebyl nikdo, kdo by nás zachránil; protivníci se dívali a posmívali se našemu pádu. Bůh nám na hrdlo vložil jho jako pevně spletené provazy, ocelový řetěz nás zatížil. Krmil nás hořkostí a napá- jel pelyňkem. Hospodinova hněvivá tvář nás rozptýlila, vydal nás do moci ukrutníků, kteří nešetřili kněží ani neprojevíli milost starcům. Sledovali naše kroky, takže jsme nemohli chodit po svých ulicích, pronásledovali nás po horách a na poušti na nás strojili léčky.

Naše dědictví připadlo cizím, náš majetek se dostal do rukou cizo- zemců. Byli jsme sirotky ve vlastních domech, vlastní vodu jsme muse- li pít za peníze a svůj chléb si kupovat. Ba co víc, na vlastních hrdlech jsme snášeli protivenství, dřeli jsme, žili v neustálém strachu, utíkali jsme jako jeleni a neměli žádný oddech. Otroci nad námi panovali a nebyl nikdo, kdo by nás vytrhl z jejich rukou. Znásilňovali ženy i panny, naše knížata byla zavražděna, naše mládence nutili k otrocké práci u mlýnských kamenů (jako nástroje své tyranie) a chlapce k no- šení dříví (k napomáhání modlářství). Veškerá naše radost ustala, naše plesání se obrátilo v kvílení. Naše chrámy proměnili v pustinu a svým řevem a křikem poskvřili všechny stánky živého Boha v zemi, takže jsme neviděli svá znamení a neslyšeli své proroky. Naši nepřátelé již říkali: „Vyhubme je úplně.“ A tak je jen velikým milosrdenstvím Hos- podinovým, že jsme zcela nevyhynuli; jeho slitování totiž neustávají, ale obnovují se každého rána.

Obrať nás, Hospodine, k sobě a my se navrátíme, obnov naše dny jak za dnů dávnověkých. Nebo jsi nás úplně zavrhl? Rozlítíl ses na nás převelice. (Pl 5,21–22)

ZVĚSTOVATELÉ RADOSTNÝCH VĚCÍ

Jan Karafiát

Vystup si na horu vysokou, Sijóne, který neseš radostnou zvěst, co nejmíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, neboj se! Řekni judským městům: „Hle, váš Bůh! (Iz 40, 9)

A on prosadí všechno, co zamýšlel a co vy potřebujete. On na to svrchovaně stačí. Pohleďte, odkud pochází náš text. Je ze čtyřicáté kapitoly, kde začíná druhý díl Izajáše. Jsou tu dva díly, o tom se nedá pochybovat. Jaký je rozdíl mezi prvním a druhým dílem Izajáše? Patrně tento: První část proroka tvoří příležitostné řeči, zatímco druhá část v kapitolách 40–66 je kázání velmi pravidelně a souměrně sestavené. Má dvacet sedm kapitol. A dvacet sedm je třikrát devět. Devět je třikrát tři. Druhá část Izajáše má tedy třikrát tři krát tři kapitoly. To není náhodné. Jak končí prvních devět kapitol v kapitole čtyřicáté osmé? „Nemají pokoj svévolníci, praví Hospodin“ (Iz 48,22). A jak končí dalších devět kapitol v kapitole padesáté sedmé? „Nemají pokoj svévolníci, praví můj Bůh“ (Iz 57,21). A tentýž smysl má poslední verš kapitoly šedesáté šesté: „Až vyjdou, spatří mrtvá těla lidí, kteří mi byli nevěrní. Jejich červ neumírá, jejich oheň neuhasne; budou strašlivou výstrahou všemu tvorstvu“ (Iz 66,24). Každý znalec Písma řekne: Tohle není náhodné. A teď si otevřete kapitolu padesátou třetí, kterou mnozí umíte zpaměti, a vy, kdo ji neumíte, se jí naučte. Co se ukáže? Ukáže se, že tato padesátá třetí kapitola je středem celé té druhé části. To není náhodné.

Ale jdu dál. Co prorok říká v té druhé části? On neříká: „Jestliže si nedáte říct, nedopadne to s vámi dobře,“ ale on předpokládá: „Vy si nedáte říct.“ A v duchu vidí Jeruzalém vyvrácený. Takhle to s námi dopadne, ale nemyslete si, že proto bude zvrácen Boží záměr, že se zhatí Boží plány. On do toho vstoupí svou milostí a vy nad sebou budete plakat. Nu, jak jste začali číst v kapitole čtyřicáté? „Potěšte, potěšte můj lid!“ (Iz 40,1). Koho bude Duch svatý těšit, ne-li lidi, kteří se rozplývají v pokání! Tu se podíváte, jaké vzácné věci se ukážou! Celý tento

svět je tu proto, aby ses časem v upřímném pokání před Pánem Bohem rozplýval. To uvidíte, jaké věci se teprve ukážou, na které jste ani nepomysleli!

Pohledte znovu na náš text: „Vystup si na horu vysokou, Sijóne, který neseš radostnou zvěst, co nejvíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, neboj se! Řekni judským městům: ‚Hle, váš Bůh! ‘“ (Iz 40,9). Zde vidíte hned ten Sijón, Jeruzalém, judská města, ale co je kolem? To je svět. Ten je právě tak dobře jeho jako to ostatní, to jste vy a to jsem já. A tu vidíte ty převelice útěšné Boží věci: Hle, váš Bůh, který stačí na své plány. To jsou ty útěšné věci a tu vidíte ty zvěstovatele útěšných věcí.

Vybírám z toho čtvero, ale začneme tím světem, který je kolem. Ne-představujte si tělo usouzené, nýbrž to nejvýbornější.

I. Ve světě není potěšení

Když zůstanu takovým, jakým jsem, neobráceným, ničím se na světě nepotěším. I kdybyste měli to nejvydařenější tělo, ideální tělo, nic útěšného nenajdete.

„Hlas toho, jenž praví: ‚Volej!‘ I otázal se: ‚Co mám volat?‘ ‚Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věru, lid je pouhá tráva““ (Iz 40,6–7). Všechno přirozeně pěkné vás zklame; nejenže vám tu a tam něco pěkného selhalo, přirozeně to ani jinak být nemůže. Vy se nedokážete potěšit, protože to nejde. Nebeský Pán to ukazuje na dvou synech: mladším a starším (Lk 15,11–32). Ten mladší touží po pěkných věcech. „U nás růže nekvětou.“ Proto se vydává do daleké krajiny. Našel tam růže? Vy řeknete: „Kdyby si počínal jinak, tak by je našel!“ Ale tu se já toho marnotratného syna zastávám: Když člověk má takovou vrozenou chybu, bude to s ním všude dopadat stejně. Otevřete si prosím Matouše 15,19. Co tam čteme? „Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky.“ A to on si s sebou nese a oni na něj čekají s tím, co mají ve svém srdci. Můžete říct: „S tím starším to dopadlo lépe, on nic nepromarnil!“ To je pravda, ale je to domýšlivec a pokrytec. Prý nikdy

neměl s otcem žádný nepěkný výstup! To už jsi zapomněl, to ti již bylo odpuštěno! My se na to díváme jinak: v srdci má kámen. Bratr se mu ztratí, a on ani nepláče. Ten je stejně nešťastný jako vy, protože člověk nemůže být šťastný při takových věcech!

Dnes se prý věci mají jinak. Je tu pokrok, já věřím, že je pokrok. Když mi z univerzity vyloučíte teologii, pak věřím, že je pokrok, protože s teologií se to má jinak než s ostatními vědami! Tělo zůstane tělem. Uhladte si kámen, jak chcete, kámen zůstane kamenem. Tělo je tělesné a neprýští z něj nic než skutky těla. Když přírodě dobře rozumíte, vidíte, že z té housenky ještě něco bude: ta bude létat. To jde. Ale my na konci života musíme přiznat: červi jsme byli a jsme, a co přijde po nás, budou zase jen červi. Ovšemže, tak to on rozhodl.

II. „Hle, váš Bůh.“

Tady je svrchovaný Hospodin, takový, jaký je. A kde on je, tam je Sijón, Jeruzalém, jeho město, lid duchovní, a ten se na světě potěšuje. To je to vzácné. „Věci útěšné!“ Tady je Hospodin, jaký je. Ó, pak vždycky něco bude! On tu bude mít svůj lid duchovní. To jsou samí potěšení lidé. Proč? Protože on je takový. Proč však má takový svět? Protože se mu to tak hodí. Není to proto, že to jinak nejde. Když je svět takový, jaký je, musíš se na to dívat reformovaně: On si to pro tento čas přeje, On má své plány a do těch se mu to hodí. Ale taková temnota! Nu, vám, omezeným lidem, jak se má ukázat světlo, když tu není temnota? Tak se to má. Mnohým přirozeným věcem dobře rozumíte: mají-li se ukázat dobré vlastnosti pastýře, musejí tu být ovce. A má-li se ukázat otcova láska, musejí tu být děti. Hora Sijón tu nemusí být, Jeruzalém tu nemusí být, judská města tu nemusí být, ale jeho lid tu bude. On sám jej zformuje, vyleje svého Ducha svatého na takového tělesného člověka a ukáže se to, co jste viděli v ráji: když tam dýchne na tu sochu z hlíny, stane se z ní člověk, ten nejúžasnější stroj, nejúžasnější organismus! A on na něj jen dýchá. Když dýchne na tělesného člověka, každému se otevrou oči. Ten mladší začne říkat: „Já jsem takový a neviděl jsem to, ale v srdci jsem to měl vždycky.“ Jaká je to milost, že to vidíš! To nejlepší, co Pán Bůh na světě měl, je Izajáš,

padesátá třetí kapitola, centrum Izajáše: „Já jsem šel za vámi, já jsem to odnesl, já ukázal, jak se trpí, jak se miluje, pojdte ke mně!“ Vy jste nešli, ale on vám dá, že k němu půjdete.

Vy potřebujete dvě věci: zahlazení nejen hříchů, ale celé své minulosti. „Krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu“ (1J 1,7). A potřebujete, aby vás vedl svým Duchem. „Neboť ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží“ (Ř 8,14). Představte si, že už jste Duchem Božím vedeni. Co se ukáže? Něco pěknějšího než růže, které jste hledali na světě. Ukáže se ovoce Ducha svatého: „láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost, sebeovládání“ (Ga 5,22–23). To je to, po čem jste toužili a nedokázali jste říct, co vlastně hledáte. Kde je on, tam je Sijón, Jeruzalém, potěšený lid.

III. Zvěstovatelé potěšení

Představte si, že jste lidé potěšení, Boží. Pak budete i zvěstovateli útěšných věcí. „Vystup na vysokou horu,“ nejen na kazatelnu! Tak on to rozhodl a tak se ti to samo nabídne, když to zakoušíš. To si nedokážeš dát sám. Když jsem ho našel, teprve tehdy cítím, jaký on je. Sami tomu rozumíte jinak: nejprve ty Boží věci kriticky prostudovat! To je omyl. Já vás neusvědčím. Vaše srdce stále říká: „Ne, ne, tak by to mělo být, ale já to nechci!“ Když mě však k sobě obrátil, teprve tehdy jsem uviděl, jaký ten nebeský Pán je. A jako u mě prokázal milost, tak chce prokázat milost u každého člověka. A proto jdi a zvěstuj to! Tak se to má. On je Bůh milostivý, soucitný a má své vzácné plány.

A teď vidíte to dělení: judská města jsou ty evangelické církve, které tu jsou. Vy jste špatní baptisté, špatní reformovaní, špatní luteráni! Víte, proč to tak dopadá? Takové světlo máte a žijete podle světa! Tak to řeknu těm, kteří rozumějí, ale těm, kteří nerozumějí, velmi laskavě řeknu: „Nemyslete si, že já o vás špatně smýšlím. Vy jste materiál jako já, možná i lepší materiál, ale Bůh se může nad vámi smilovat. Zatím však nevidíte, a když nevidíte, tak tvrdíte, že v tom není žádný rozum. Ale v tom je rozum, svrchovaný rozum, a uvidíš to, až to zakoušíš.“

IV. Závěry pro mne a pro vás

Nu, teď vidíte, že mě má na světě k tomu, abych byl potěšený, ale vezte, že když se potěšíte vy, tak se s vámi potěší ještě někdo jiný.

Když nejsem dostatečně potěšený, ztratil jsem toho, o kterém se volá: „Hle, váš Bůh!“ Každý je misionářem. Z každého člověka se stále jako z pramene něco vylévá. Když je voda sladká, dostanou lidé sladkou vodu, když je hořká, tak hořkou. „Jejich hrdlo je hrob otevřený“ (Ř 3,13). Nu, to ode mne a od tebe lidé dostanou „krásné“ věci! Ale to může být jiné, když Kristus skrze víru přebývá v našich srdcích. Pak tam musí být vůně. U Jana ve dvanácté kapitole čteme, že „dům se naplnil vůní té masti“ (J 12,3). Lidé z toho něco budou mít.

Když nejsme potěšeni, může to mít příčiny, o kterých mluvím. Takové poměry, taková temnota! Kdo může být šťastný? Máte pravdu, ale jen tehdy, když ztratíme z očí toho, o kterém se káže: „Hle, váš Bůh!“ Nu, pak jsme ztraceni. Kdy se mi ten vztah začne kalit? Tehdy, když se pletu do věcí, do kterých se plést nemám.

U Jana v deváté kapitole čteme o člověku slepém od narození. Ale to je hrozné! Učedníci se toho děsí: „Kdo zhřešil?“ „Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží““ (J 9,3). Takový hrozný svět! K čemu? Aby tvé světlo krásně svítilo, abys ty nezlořečil, ale krásně zářil. Tak ať svítí vaše světlo uprostřed takového světa! Jen abys byl přitom potěšený. To s tebou zamýšlí.

„Vystup si na horu vysokou, Sijóne, který neseš radostnou zvěst, co nejvíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, neboj se! Řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!““ Amen.

Kázáno 6. listopadu 1910.

DUCH EVANGELIA

Arthur W. Pink

Opět používáme pojem, který se na stránkách Písma svatého sám o sobě neobjevuje. Ačkoli však jeho zvuk není slyšet, jeho smysl a podstata tam zcela jistě jsou – a je to pojem, jehož použití se stěží můžeme vyhnout, máme-li se vyjádřit přesně a rozumně. Zatímco všichni lidé jsou ze své podstaty „zákoníci“, nikdo kromě těch, pro které se Kristovo evangelium stalo Boží mocí ke spasení, není obdařen skutečným duchem „evangelia“. Tyto pojmy jsou protikladné, stejně jako jsou protikladné tma a světlo, otroctví a svoboda.

Jedno je důsledkem pádu – druhé je plodem obnovy. Jedno je projevem sebestřednosti – druhé je výsledkem sebezapření. Jedno je dílem pýchy a nezávislosti – druhé je projevem pokory a závislosti. Jedno je nepřátelství, které má tělesná mysl vůči Boží milosti, druhé je smíření obnovené mysli s nezaslouženým milosrdenstvím.

Duch evangelia se projevuje tam, kde srdce bije v souladu s podstatou a jádrem evangelia. Evangelium nepřikládá člověku žádnou hodnotu – a vše připisuje Kristu. Evangelium k nám přichází na základě předpokladu – nebo spíše plně prokázaného faktu – že jsme ztracené bytosti – beznadějně, bezmocně a nenávratně ztracené v sobě samých. Přichází k nám jako k těm, kteří jsou spravedlivě odsouzeni svatým Božím zákonem, jako k těm, kteří jsou i nyní pod Božím prokletím, jako k těm, kteří se řítí vstříc věčnému zničení! Evangelium vypráví o úžasném daru, který Bůh připravil pro zkažené a ohavné hříšníky. Oznamuje nesmírné bohatství milosti těm, kteří jsou jeho zapřísáhlými nepřáteli. Prohlašuje úplné a dokonalé spasení pro všechny, kteří jsou ochotni je přijmout. Nejenže zvěstuje úplné odpuštění a vysvobození z pekla – ale slibuje věčný život a věčnou slávu všem, kteří věří v jeho radostnou zvěst; a nabízí tato neocenitelná požehnání zdarma, „bez peněz a bez placení“.

Evangelium nám zjevuje, jak může Bůh projevit milosrdenství vůči vzpurným, aniž by tím ohrozil svou spravedlnost, jak může přijmout bezbožné, aniž by tím poskvřnil svou svatost, jak může odpustit trest

za hřích, aniž by tím zneuctil svůj zákon, jak může spasit i ty největší hříšníky, k chvále slávy své milosti. Osoba a dílo Krista poskytují úplnou a dokonalou odpověď na každou z těchto otázek. Bůh neprokázal milosrdenství na úkor spravedlnosti – neboť vydal Krista, „aby se stal smírnou obětí [tj. aby uspokojil Boží spravedlnost] pro ty, kdo věří“ (Ř 3,25). Bůh neposkrvnil svou svatost – ale naopak ji zosobnil a oslavil tím, že neušetřil svého vlastního milovaného Syna (Ř 8,32), když ten nesl hříchy svého lidu. Bůh nezlehčil zákon, neboť ten byl vyvýšen a poctěn tím, že Immanuel mu prokázal dokonalou a trvalou poslušnost v myšlenkách, slovech i činech. Bůh může spasit i ty největší hříšníky k chvále slávy své milosti, aniž by od nich vyžadoval jakoukoli cenu – protože plnou úhradu za jejich dluhy obdržel v oběti na Golgotě, která měla a má nekonečnou hodnotu!

Tam, kde je evangelium uplatňováno nadpřirozenou mocí Ducha, která přemáhá veškerý odpor proti němu, rozum upřímně souhlasí s jeho obsahem, srdce se z něj raduje, vůle na něj reaguje, a tak se v duši rodí „duch evangelia“. Hříšník je pak evangelizován v pravém a plném smyslu tohoto slova. Nejenže odhazuje zbraně svého boje proti Bohu, ale také zavrhuje špinavé hadry své vlastní spravedlnosti. Bylo mu umožněno vidět a pocítit, že je zákonem tak odsouzen, že ví, že v sobě samém nemá žádnou pomoc. Byl přiveden k poznání, že jeho duše je smrtelně nemocná – a že nikdo kromě velkého Lékaře mu nemůže pomoci. Nyní ví, že je chudák, zcela závislý na Boží milosti – a proto je evangelium Boží milosti nejvhodnější pro jeho potřebu a nejslavnější zvěst pro jeho srdce. Je pro něj stejně vítané jako jídlo pro hladovějícího člověka, jako by byl pohár studené vody pro toho, kdo trpí v ohni pekelném.

Kdekoli bylo porozumění osvětleno Bohem, kdekoli se srdce otevřelo, aby přijalo Boží evangelium – tam vládne „duch evangelia“. Takový člověk říká: „Ty, Kriste, jsi vše, co chci – v tobě nacházím více než je všechno ostatní. Tvá spravedlnost je dostatečná, aby mě ospravedlnila před Bohem. Tvá svatost je mým posvěcením. Tvá krev smývá mou nečistotu. Tvé zásluhy vyvažují mou nehodnost. Tvá moc je dostatečná pro mou slabost. Tvé bohatství uspokojuje všechny mé potřeby. Slyšel jsem tvůj hlas, Pane Ježíši, a nic jiného už nechci slyšet. Viděl jsem tvou tvář, Pane Ježíši – celá má duše je nasycena.“

Takový člověk byl přijat v Milovaném, získal před Bohem postavení, které nemůže zpochybnit ani zákon, ani satan, a stal se Bohu bližším a dražším než svatí andělé. Řekněte takovému člověku, že se od něj ještě něco jiného vyžaduje, než ho Bůh bude moci přijmout s uznáním – že ke Kristovu vykoupení musí přidat své vlastní dobré skutky – a on takovou pomluvu s nejhlubším odporem odmítne jako ďáblovu lež!

Je však třeba zdůraznit, že ačkoli je veškerý „duch evangelia“ protikladem ducha „zákonictví“, je zároveň i naprostým protikladem ducha bezuzdnosti. Kristus zachraňuje svůj lid „z jeho hříchů“ (Mt 1,21). To znamená, že je zachraňuje od lásky k hříchům a od jejich nadvlády – stejně jako od jejich poskvrnění a trestu. Evangelium zvěstuje úžasnou Boží milost – ale jeho milost se neprojevuje na úkor spravedlnosti, nýbrž „vládne skrze spravedlnost“ (Ř 5,21). Právě ta milost, která hlásá bezplatné a úplné spasení, bez peněz a bez placení, také mocně a proměňujícím způsobem působí v těch, kteří ji přijímají, „učí nás [účinně, ne teoreticky], abychom se zřekli bezbožnosti a světských žádostí a žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku“ (Tt 2,12). Evangelium je velmi daleko od hlásání bezzákonnosti. Když se apoštol zeptal: „Rušíme tedy [kázáním spasení pouze z milosti] zákon skrze víru?“, odpověděl: „Rozhodně ne! Naopak, zákon potvrzujeme“ (Ř 3,31), neboť věřící je „pod zákonem Kristovým“ (1K 9,21).

Čím účinněji evangelium působí v těch, kdo věří, tím více se tito lidé vnitřně i navenek přibližují Kristovu obrazu. A Pán Ježíš prohlásil: „Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru“ (Ž 40,8). To je také, podle míry každého z nich, zkušeností a uznáním každého, koho Pán zachránil. Apoštol řekl: „Ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím“ (Ř 7,22), což bylo vyjádření podstatného prvku „ducha evangelia“. Tam, kde srdce bije v souladu s evangeliem, je jeho majitel nejen osvobozen od zákonictví nebo sebeospravedlňování, ale je také ochráněn před duchovní bezzákonností. Ačkoli žádný hříšník není ani nemůže být spasen na základě svých vlastních skutků – evangelium a spasení z milosti nejsou zdaleka nepřáteli dobrých skutků, ale naopak je podněcují: „Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu,

abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil“ (Ef 2,10 a srov. Tit 2,14).

„Duch evangelia“ je tedy takový, který se drží zlaté střední cesty mezi dvěma zlovolnými a osudovými extrémy: zákonictvím a bezzákonností; sebespravedlností a uspokojováním vlastních tužeb. Proti těmto dvěma zlům se musí křesťan neustále mít na pozoru jak v učení, tak v praxi. Na jedné straně v něm totiž vždy existuje sklon „pohrdat Boží milostí“ (Ga 2,21), „pozbytí milosti“ (Ga 5,4), k čemuž dochází vždy, když jako základ pro naše přijetí u Boha předkládáme něco ze sebe samých. Na druhé straně máme vždy sklon „zaměňovat Boží milost v nezřízenost“ (Juda 4), k čemuž dochází, když troufale dáváme volnost tělu a následujeme cestu své vlastní vůle pod záminkou, že to nemůže ohrozit naši věčnou jistotu v Kristu. Abychom čelili vzpourám ducha zákonictví, musíme si neustále připomínat, že nemáme nic dobrého kromě toho, co v nás vykonal Bůh, a proto nemáme důvod k chlubení – že jsme tím, čím jsme – z milosti Boží. Abychom se postavili proti působení bezuzdnosti, musíme neustále uvažovat o tom, že nepatříme sami sobě – ale že jsme „vykoupeni za velkou cenu“ a že nejvíce oslavujeme Krista, když následujeme příklad, který nám zanechal.

BIBLICKÉ VOLÁNÍ K DUCHOVNÍ JEDNOTĚ

Robb Brunansky

Každá církev čelí realitě konfliktů.

V celém Novém zákoně vidíme, že konflikty byly neustálým problémem, s nímž se potýkala raná církev, a povaha těchto konfliktů se lišila od církve k církvi. Jak jsme již dříve poznamenali, snad žádná církev v Novém zákoně nebyla tak sužována konflikty jako ta v Korintu.

Ježíš varoval před konflikty během svého pozemského působení, když řekl: „Každé království vnitřně rozdělené pustne a žádná obec ani dům vnitřně rozdělený nemůže obstát.“ Žádná církev nemůže přežít, pokud je rozdělena a ovládána frakcemi. Jednota je zásadní pro přežití církve a její schopnost naplňovat Boží povolání v moci Ducha. Proto vidíme, že Pavel začíná oslovovat Korintány právě v tomto klíčovém bodě: protože věděl, že pokud by se nejprve pokusil řešit jejich ostatní problémy, církev by se kvůli jejich nejednotě stejně rozpadla.

I když se církev nerozpadá kvůli konfliktům, církevní spory přesto vysávají ze sboru život a radost. John MacArthur napsal: „Málokterá věc demoralizuje, odrazuje a oslabuje církev tolik jako hašteření, pomlouvání a hádky mezi jejími členy.“ Církev by měla být duchovní oázou oddělenou od světa, kam věřící přicházejí, aby byli osvěženi Duchem Božím, když uctívají a poslouchají kázání Božího slova. Když je však církev sužována rozkoly a její členové se hádají a bojují mezi sebou, stává se místem, kde nikdo nechce být. Taková atmosféra demoralizujícího odrazování paralyzuje církev a znemožňuje jí radostně nést evangelium národům.

Pavel se proto rozhodl řešit problém sporů v korintské církvi a v 1. Korintským 1,10–17 ukazuje, jak tyto spory urovnat. V tomto úryvku Pavel uvádí tři body, jak spory v církvi urovnat.

Prvním bodem je *výzva k jednotě*. Než se Pavel pustí do konkrétních detailů situace v Korintu a toho, jak by věřící měli tuto otázku řešit, chce Korintánům – a v širším smyslu všem křesťanům – ukázat často

nepochopený a nesprávně aplikovaný standard církevní jednoty. Standard, který Pavel předkládá, zahrnuje tři věci.

Za prvé, církevní jednotu zahrnuje *vyznávání stejné pravdy*.

Když se podíváme na situaci v korintské církvi, vidíme jeden zásadní problém: členové církve se navzájem stavěli proti sobě kvůli tomu, co říkali o pravdě. Ať už šlo o různé učitele Božího slova, nebo dokonce o samotného Pána – pro ty, kdo uznávali jako jediného lidského vůdce Ježíše – Korintané se chovali, jako by Pavel, Apollos, Petr a Ježíš říkali různé věci.

Pavlův argument tedy zní jednoduše: jako věřící v Ježíše Krista, kteří jsou členy téže místní církve, se všichni musíme shodnout na téže pravdě. Na úrovni doktríny musíme všichni říkat totéž o tom, co učí Bible, zejména o ústředních doktrínách víry. Na praktické úrovni bychom si všichni měli uvědomit, že pokud jsme členy, nesmíme stavět věřící proti věřícím, zejména jednoho vedoucího proti jiným vedoucím, jako bychom všichni nevěřili stejným věcem o Bohu a jeho Slovu.

Uvědomujeme si, že v církvi budou v různých záležitostech panovat určité neshody. Pavel neříká, že bychom měli mít stejný názor na každé možné téma pod sluncem, ale pokud jde o základní učení naší víry, musíme se shodnout a mluvit stejným hlasem.

Problémy často vznikají v oblastech, kde máme odlišný názor na méně důležité otázky, nebo kde máme v různých záležitostech jiné preference či přání než někdo jiný. Proto Pavel pokračuje a uvádí druhý aspekt jednoty církve, přičemž poznamenává, že věřící, kteří dodržují tento standard, si uvědomují, že *hrají za stejný tým*.

Křesťané mají za úkol odstranit zbytečné rozdělení, aby tak splnili Boží příkaz být jednotnou církví. Pavel zde ve skutečnosti vyzývá korintské věřící, aby žili podle Ducha, místo aby podléhali touhám těla. V Galatském 5.13–26 se Pavel touto otázkou zabývá, když vyzývá Galatské, aby se zdrželi využívání své svobody v Kristu k uspokojování svých vlastních tělesných tužeb a aby sloužili druhým v lásce. Pokud budeme uplatňovat svou svobodu podle těla, místo abychom byli motivováni láskou z Ducha, nebo když si lidé navzájem závidí a napadají se, skončíme tím, že zničíme sami sebe i ostatní v církvi.

Samozřejmě existují situace, kdy je rozdělení nezbytné. Pavel ve svých spisech jasně uvádí, že v církvi musí existovat jasná hranice pravdy a svatosti; a když někdo tuto hranici překročí, musí dojít k rozdělení a oddělení. Cílem takového nezbytného rozdělení je však budoucí jednota; realita je však taková, že pokud dochází k trvalému hříchu nebo šíření falešného učení bez pokání, nemůže o jednotě být ani řeč. Nemůžeme předstírat, že existuje jednota, a přitom vystavovat Boží stádo riziku zničení.

Další otázka vyvstává, když se zamyslíme nad tím, jak hrát za stejný tým a zachovávat jednotu, k níž nás Bůh jako Kristovo tělo vyzývá, a to konkrétně v případě, kdy panují neshody ohledně toho, jak by měla církev v určitých situacích postupovat. Jak má církev fungovat, když musí učinit rozhodnutí, ale neexistuje shoda ohledně toho, jakým směrem se vydat? Právě v tomto bodě potřebujeme biblické pochopení role vedení. Možná jedním z hlavních důvodů, proč byla církev v Korintu tak rozdělena, bylo to, že sbor nežil v ochotné podřízenosti těm, které Bůh postavil nad ně jako authority. Pavel tedy naléhavě vyzývá Korintány, aby se podřídili svým vedoucím, těm jmenovaným i nejmenovaným, kteří pomáhají v práci církve.

A konečně, výzva k jednotě církve znamená, že všichni musíme uplatňovat *stejné smýšlení*.

Než se jednota stane vnější realitou, musí nejprve vzniknout jako způsob uvažování. Jednota i rozkol pramení ze způsobu, jakým uvažujeme, a z myšlenek, které uplatňujeme. Pavel nás zde vyzývá k jednotě tím, že nám připomíná, že to, jak věřící vyznávají stejnou pravdu a hrají za stejný tým, vychází z uplatňování stejného způsobu smýšlení.

Pavel nejprve říká, že musíme být uvedeni do úplnosti, což znamená být uvedeni do správného stavu nebo být uvedeni do souladu. Z toho implicitně vyplývá, že naše myšlení je ze své podstaty narušené a že přirozený způsob našeho uvažování nás k jednotě nedovede. Naše mysl je třeba upravit a uvést do správného stavu. Proto Pavel v Římanům 12,2 píše, že musíme být proměněni ve své myslí a obnoveni ve svém myšlení. Křesťanům prospěje, když udělají krok zpět a prozkoumají sami sebe a své myšlení, aby posoudili, zda je v souladu s Duchem, nebo s tělem.

Slovo posouzení úzce souvisí se slovem „mysl“, má však poněkud odlišný význam, neboť se zaměřuje na záměry mysli a odkazuje na naše touhy, sklony, názory a cíle. V 1. listu Korintským 1,10 vidíme, že věřící by měli mít všichni stejný cíl, což je shrnuto v listu Filipským 1,27, kde Pavel píše, že bychom se všichni měli společně snažit o evangelium. Věřící v místním sboru, bez ohledu na to, v jaké službě působí, by měli přizpůsobit své myšlení tak, aby měli stejný záměr jako lidé v jiných službách, i když mají jedinečné dary a různé povahy.

Ve svém komentáři k 1. listu Korintským MacArthur napsal: „Shoda v názorech a úsudcích vylučuje jednotu vynucenou nebo pokryteckou. Jednota musí být upřímná... Člen, který zásadně nesouhlasí s vedením a směřováním své církve, nemluvě o učení, nemůže být ve svém křesťanském životě spokojený ani plodný, ani nemůže být pro sbor žádným přínosem.“ Je velmi důležité pochopit, že jednota, kterou si přeje Pavel a (co je nejdůležitější) Kristus, je upřímná jednota, vycházející ze srdce, které si skutečně cení jednoty Božího lidu.

Toto je výzva k jednotě. Chválím Boha za jednotu, kterou udržuje v církvích po celé této zemi i po celém světě, a modlím se, aby jeho Slovo sloužilo k ještě silnějšímu upevnění této jednoty mezi námi.

The Cripple Gate

www.thecripplegate.com/the-biblical-call-to-spiritual-unity

STARŠÍ, PASTÝŘ

Jaroslav Kernal

Pojďme se nejprve podívat na tři místa v Písmu, která nám ukazují, že dohlížitel, starší a pastýř jsou synonyma popisující úkol, který byl těmto bratrům svěřen.

Pavel si do Milétu zavolal **starší** efezské církve (Sk 20,17). A říká jim:

*Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za **strážce**, abyste byli **pastýři** Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna. (Sk 20,28)*

Vy, starší, jste ustanoveni jako strážci, abyste pásli, abyste byli pastýři. Pro jednu skupinu osob jsou tady použita všechna tři slova – starší, dohlížitel (strážce), pastýř. Starší = pastýř = strážce. Každý starší je pastor, pastýř. A každý pastýř je také strážce. Proto máme v Písmu jenom jednu (komplexní) kvalifikaci, která se týká charakteru a schopnosti učit. Každý starší, každý pastýř, „kazatel“ (což je slovo, které Písmo o vedoucích církve nepoužívá) musí naplňovat tuto kvalifikaci – jinak nemůže být pastýřem, starším.

*Proto jsem tě ponechal na Krétě, abys uvedl do pořádku, co ještě zbývá, a ustanovil v jednotlivých městech **starší**, jak jsem ti nařídil. Mají to být lidé bezúhonní, jen jednou ženatí, mají mít věřící děti, kterým se nedá vytknout nevázanost a neposlušnost. Neboť **dohlížitel** má být bezúhonný jako správce Božtího domu. Nemá být nadutý, zlostný, pijan, rváč, ziskuchtivý. (Tt 1,5–7)*

Titus měl ustanovit starší, o nichž Pavel píše, že tito dohlížitelé mají být... Starší a dohlížitel je zde totéž. Pavel zaměňuje tyto pojmy, protože označují tytéž lidi. Totéž dělá Petr se slovy starší a pastýř:

***Starší** mezi vámi napomínám, sám také starší, svědek utrpení Kristových i účastník slávy, která se má v budoucnu zjevit: Starejte*

*se jako **pastýři** o Boží stádce u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá... (1Pt 5,1-2)*

Starší se mají starat jako pastýři, protože starší jsou pastýři. Dneska se tyto pojmy od sebe oddělují, ale Písmo mezi nimi nedělá rozdíl. Starší je pastýř a pastýř je starší. Pastýř je ten, kdo střeží, je dohlížitel, bdí, dává pozor.

Je důležité, abychom si všimli, že i když Písmo používá slovo starší k popisu vedoucích církve, nikde nezmiňuje věkovou hranici. Je pochopitelné, že starší znamená v nějakém slova smyslu starší, ale zásadní není věk, nýbrž kvalifikace týkající se charakteru. To dává smysl, protože věk není zárukou moudrosti a největší pošetilost je pošetilost šedin nikoliv pošetilost mládí. Písmo o tom mluví často a opakuje to stále dokola. Odkud je moudrost?

Moudrost dává Hospodin, poznání i rozumnost pochází z jeho úst. (Př 2,6)

Kde začíná moudrost? U bázně před Hospodinem (Př 1,7). Komu Bůh dává moudrost? Tomu, kdo ji hledá jako stříbro, kdo po ní pátrá, jako po skrytých pokladech (Př 2,1-5). Vzpomeňte si na Šalomouna, který byl mladíčkem, když žádal Boha o moudrost, na Elíuha, jednoho z přátel Jóba, který řekl:

Řekl jsem si: At' promluví léta, ti, kteří mají let mnoho, at' s moudrostí seznámují. Avšak je to duch člověku daný, dech Všemocného, jenž lidi činí rozumnými. Nejsou vždycky moudří ti, kdo mají mnoho let, starci nemusejí vždy rozumět právu. (Jb 32,7-9)

Slovo starší tedy nemluví až tak o věku, ale o moudrosti a zralosti. A moudrost poznáte – podle jednání, podle mluvení, podle ovoce, které nese jak v životě dotyčného, tak v životech lidí kolem něj.

U dalšího slova bychom mohli zůstat hodně dlouho, protože to je slovo nabité významem. Je to slovo pastýř. Řada míst ve Starém zákoně mluví o pastýřích – dobrých i špatných. Proroci jako Jeremjáš, Ezechiel

nebo Zacharjáš přinášeli proroctví proti špatným pastýřům Božího lidu, stejně tak Ozeáš nebo Izajáš. Jedno z jejich slov za všechny:

Lidský synu, prorokuj proti pastýřům Izraele. Prorokuj a řekni těm pastýřům: Toto praví Panovník Hospodin: Běda pastýřům Izraele, kteří pasou sami sebe. Což pastýři nemají pást ovce? Pojídáte tuk, oblékáte se vlnou, porážíte vykrmené, ale ovce nepasete. Neduživé jste neposílili, nemocné jste neléčili, polámanou jste neovázali, zaběhlou jste nepřivedli nazpět, po ztracené jste nepátrali, panovali jste nad nimi násilně a surově. Jsou rozptýlené, jsou bez pastýře; staly se potravou veškeré polní zvěři a zůstávají rozptýleny. (Ez 34,2–5)

Starší jsou pastýři a důraz na jejich charakter by měl být určitou zárukou toho, že nebudou špatnými pastýři. Že nebudou jako nájemci, kteří utíkají, když přijde vlk, ale budou jako David. Takto popsal svou práci:

Když přišel lev anebo medvěd, aby odnesl ze stáda ovci, hnal jsem se za ním a bil jsem ho a vyrval mu ji z tlamy. Když se proti mně postavil, chytil jsem ho za dolní čelist a bil jsem ho, až jsem ho usmrtil. (1S 17,34–35)

Práce pastýře Božího lidu není o fyzických vlčích a medvědech – ti jsou dnes u nás chránění, ale je to o těch, kteří přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci (Mt 7,15). Těm je třeba se postavit. A to může být ještě nebezpečnější, než se postavit živému vlkovi. Proto musí mít starší pevný charakter, proto to musí být zralý muž, plný moudrosti a bázně před Bohem, proto musí být schopný učit (1Tm 3,2). To je podstata této práce. Všechno, co souvisí s vedením Božího lidu, stojí na dvou věcech – na Božím slově a modlitbě. Proto takový muž musí být:

... pevný ve slovech pravé nauky, aby byl schopen jak povzbuzovat ve zdravém učení, tak usvědčovat odpůrce. (Tt 1,9)

Hlavní náplní práce staršího je zůstat v Božím slově. Jako Ezdráš, který „bádal s upřímným srdcem v Hospodinově zákoně, jednal podle

něho a vyučoval v Izraeli nařízením a právům“ (Ezd 7,10). Jako apoštolové v samotných počátcích církve, kdy ještě nebyli v církvi ustanoveni starší a apoštolové v jeruzalémské církvi plnili jejich roli. Když přišly praktické problémy do církve, protože některým vdovám se nedostávalo péče, které se jim mělo dostávat a bylo potřeba tu práci udělat, podívejte se na to, co řekl Petr shromážděné církvi:

Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech. Bratří, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou. My pak budeme i nadále věnovat všechny svůj čas modlitbě a kázání slova. (Sk 6,2-4)

Bůh hledá muže, kteří budou odevzdaní studiu, žití a kázání Božího slova. Kteří budou cele vydaní Kristu a Slovu jeho milosti. To jsou starší podle Písma, to je krásný úkol dohlížení na Boží lid. Jenom tak totiž může být zajištěno, že Boží lid bude veden k tomu nejvyššímu pastýři, k dobrému pastýři, k Ježíši.

„Jeho rány vás uzdravily.“ Vždyť jste „bloudili jako ovce“, ale nyní jste byli obráceni k pastýři a strážci svých duší. (1Pt 2,25)

On je ten dobrý pastýř, který nás vodí na klidná místa u vod, který pase na čerstvých zelených nivách, který občerstvuje naši duši. To je ten dobrý pastýř, který se stará o svůj lid, který se obětoval za svou církev, aby ji očistil křtem vody a slovem a tak si sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoliv podobného, aby byla svatá a bezúhonná (Ef 5,25-27).

To je ta krásná práce – přivádět každou vyhladovělou duši k tomu, který je chlebem života, každého žíznavého k tomu, který je zdrojem živé vody, všechny, kdo se namáhají a jsou obtíženi břemeny k tomu jedinému, který dává odpočnutí a jehož jho netlačí a břemeno netíží – to vyvyšuje Krista, oslavuje Krista, vede ke Kristu, slouží Kristu.

MUSÍME SI PROMLUVIT O RADIKALIZACI MLADÝCH ŽEN

David Mitzenmacher

Když evangelikálové hovoří o „radikalizaci“, debata se obvykle točí kolem jediného tématu: mladých mužů. Ve společnosti i v církvi se však tiše formuje mnohem závažnější realita. Zatímco mladí muži se posouvají doprava nebo si drží své postoje, mladé ženy se řítí doleva nebývalou rychlostí. Výsledkem je prohlubující se propast nejen v politice, ale i v základním morálním uvažování. Pokud nám záleží na budoucnosti naší společnosti a zdraví církve, musíme mluvit o radikalizaci mladých žen.

Výsledky průzkumů u volebních uren z posledních voleb odhalují pozoruhodný trend: mladé ženy jsou často klíčovou voličskou skupinou pro nejradikálnější progresivní kandidáty. V mnoha případech ženy ve věku 18–29 let významně podporovaly kandidáty extrémní levice, zatímco mladí muži vykazovali mnohem rozporuplnější postoje nebo dokonce konzervativní sklony.

Podívejme se na dva nedávné volební souboje. V New Yorku 81 procent mladých žen uvedlo, že hlasovalo pro Zohrana Mamdaniho, který se sám označuje za demokratického socialistu s prokázanými vazbami na radikální muslimské aktivisty, podporuje omezování financování policie a rušení věznic, byl podpořen organizací Planned Parenthood pro svůj absolutismus v otázce potratů a spolupředložil legislativu týkající se LGBTQIA, která odstraňuje biologické pohlaví z právní identity.

Současně ve Virginii zvítězil Jay Jones v souboji o post generálního prokurátora u ženských voličů s náskokem dvanácti procentních bodů, a to i poté, co se objevily ověřené textové zprávy, v nichž fantazíroval o násilné smrti dětí svého politického soupeře. Řada zpravodajských médií tyto zprávy ověřila, přesto však podpora ze strany žen zůstala neochvějná. Naproti tomu u mužů Jones prohrál s rozdílem osmnácti procentních bodů.

Jedna studie za druhou zjistila, že mladé ženy se staly výrazně liberálnějšími, přičemž politické rozdíly mezi mladými muži a ženami se v posledních letech více než zdvojnásobily. Mohlo by být lákavé

toto odmítnout jako problém omezený na sekulární kulturu. Důkazy však tragicky ukazují, že k podobnému ideologickému posunu dochází i mezi mladými ženami, které se hlásí ke křesťanství.

Nedávná analýza Ryana Burgeho tento trend vykresluje s překvapivou jasností. Mezi křesťany ve věku 18–24 let uvedlo 54 procent žen, že „akceptace transgender osob je pozitivní změnou“. S tímto tvrzením souhlasilo pouze 29 procent mužů. Stejně tak jsou mladí křesťanští muži narození v roce 2000 v otázce homosexuality o něco konzervativnější než ti, kteří se narodili o dvě desetiletí dříve, zatímco mladé křesťanské ženy ze stejné věkové skupiny jsou výrazně progresivnější. Tento rozpor se projevuje v celé řadě otázek: mladé křesťanky důsledně více podporují potraty, manželství osob stejného pohlaví a širší přijetí LGBTQ+ komunity než jejich mužští vrstevníci. Data vyprávějí ponurý, ale jasný příběh: nejmladší generace křesťanek se radikalizuje.

Ženskost zkažená pádem

Proč se to děje? Kulturní příčiny lze snadno pojmenovat. Hlubší problém je však teologický. Bůh stvořil ženy s úžasnými silnými stránkami: soucitem, pečovatelskou schopností, citlivostí ve vztazích a zvýšeným instinktem chránit zranitelné. To jsou dobré dary stvoření. Ale stejně jako každá lidská schopnost byly i tyto silné stránky zkaženy pádem. Písmo varuje, že ženy jsou obzvláště náchylné k oklamání a svedení nesprávnými city (1Tm 2,14; 2Tm 3,6–7; Gn 3,1–6; viz také Tt 2,3–5; 1Pt 3,1–6). Když se empatie oddělí od autority Písma a od dobra stvořeného řádu, stává se rozpouštědlem pravdy.

Zlí lidé obou pohlaví zjistili, že přirozené přednosti žen lze zneužít a využít k nekalým účelům. Stačí se podívat na politickou dvojznačnost, která se stala tak běžnou: potrat je přejmenován na zdravotní péči, homosexualita je přeznačena jako láska a transgenderismus je oslavován jako autenticita. V každém z těchto případů je Boží zákon odsunut stranou ve jménu toho, co se jeví jako soucitné. Morální úvaha se nezaměřuje na to, zda je něco správné, ale na to, zda by se někdo mohl cítit dotčen, pokud by to bylo označeno za hřích.

Teologický liberalismus se často prosazuje právě touto cestou. Od prosazování svěcení žen až po normalizaci homosexuality spočívala strategie v tom, že se empatie žen použila jako zbraň proti jasnosti Písma. Jakmile křesťané odmítají nazývat hříchem to, co Bůh nazývá hříchem, ztrácejí půdu pod nohama. Prožíváme nejnovější verzi této strategie a v sázce je více než kdy jindy.

Lék od Boha

Co lze udělat? Chvála Bohu, že Písmo nám již tento lék dalo. Odpovědí není žádná nová strategie, ale stará cesta, kterou sám Bůh vytyčil. Tím lékem je církev.

Pastýři: Paste s jasností a odvahou

Kristus pověřil své podpastýře, aby kázali celou radu Boží, napomínali, kárali a povzbuzovali s veškerou trpělivostí a vyučováním (2Tm 4,2). Písmo klade na pastory těžký úkol varovat, napravovat a chránit stádo před falešným učením a destruktivními ideologiemi. Tento úkol zahrnuje pojmenovávání hříchů, o nichž kultura (nebo sbor) tvrdí, že se o nich nesmí mluvit. Pastor nemůže tvrdit, že je věrný Písmu, a zároveň odmítat učit ty části, které urážejí nejlivnější skupinu lidí v jeho církvi.

V současném evangelikálním hnutí platí nepsané pravidlo, že hříchy typické pro muže je třeba agresivně odsuzovat, zatímco hříchy typické pro ženy se mají zamést pod koberec. Výsledkem je selektivní mlčení, které u mladých žen vyvolává dojem, že jejich pocity jsou ze své podstaty ctnostné a že Písmo se zabývá pouze hříchy mužů. Z kazatelů se ozývají hromové výtky proti hříchům, které sužují mladé muže, a to zcela oprávněně. Stejná míra zájmu se však téměř nikdy nevztahuje na rostoucí počet mladých křesťanek, které přijaly extrémně progresivní postoje, odmítají biblickou autoritu a přetvářejí morální představitelství církve.

Mnozí pastoři se jen letmo zmiňují o hříších, které si mladé křesťanky osvojily, jako je homosexualita, potraty a transgenderismus; tuto pastorační rezignaci nazývají „zlatou střední cestou“. Jiní pastoři odmítají řešit to, před čím Písmo výslovně varuje, že jsou k tomu ženy náchylné,

včetně toho, že mohou být oklamány a svedeny vášněmi (1Tm 2,14; 2Tm 3,6–7). V obou případech je mlčení zbabělým zřeknutím se odpovědnosti. Výsledek je předvídatelný: mladé ženy jsou důkladněji formovány kulturními narativy než církví, a když se jejich instinkty péče dostanou do rozporu s biblickým učením, zvítězí kultura.

Pastýři, kteří nechtějí varovat, nejsou ani mírní, ani pokorní. Naopak projevují krutý nedostatek zájmu o duše, které mají na starosti, a povýšenou neochotu činit to, co jim Kristus přikázal. Povoláním kazatelů je hlásat celou Boží vůli – ne zmírňovat kázání, aby se neurazily ženy, ale hlásat jedinou pravdu, která je osvobozuje. Když je z kazatelný jasně zvěstováno Boží slovo, jsou ženy chráněny před ideologickým zjetím. Pastýři musí znovu nabýt odvahu a vést.

Manželé a otcové: Vychovávejte své rodiny

Bůh ukládá mužům, aby své manželky koupali ve vodě Slova (Ef 5,25–26) a vychovávali své děti v kázni a naučení Páně (Ef 6,4). Bůh od mužů očekává, že nebudou pouze vést, zajišťovat a chránit, ale také učit. Muž je zodpovědný za duchovní formaci těch, kteří jsou v jeho péči, včetně a zejména své ženy a dcer. Tuto odpovědnost nemůže přenést na konference pro ženy nebo na nejnovější knihu od LifeWay.

V mnoha křesťanských domácnostech se však muži skutečně vzdali duchovního vedení. Tichým předpokladem je, že ženy jsou automaticky duchovně v bezpečí, mají morální intuici a dokážou se samy napravit. Mezitím svět neúnavně formuje naše manželky a dcery. Pokud muži nevedou své domácnosti, nevyhnutelně to udělá někdo jiný.

Muž, který vede jako Kristus, otevírá Písmo, modlí se se svou ženou a dětmi, chrání domov před zkaženými vlivy a odmítá nechat svět formovat city své rodiny, se stává, z Boží milosti, pevností. Mladé ženy nepotřebují muže, kteří stojí stranou a obdivují jejich nezávislost. Potřebují muže, kteří je milují natolik, aby je vedli k pravdě.

Starší ženy: Přijměte výzvu z Titovi 2

Bůh svěřil starším ženám krásné a nezbytné poslání: vychovávat mladší ženy k biblickému ženství. Titovi 2,3–5 není pouhým doporučením; je to příkaz. Starší ženy mají učit mladší ženy milovat své manžely a děti,

být zdrženlivé, cudné, starat se o domácnost, být laskavé a podřízené svým manželům, aby Boží slovo nebylo zneváženo. Tento druh učenictví je velmi praktický a hluboce teologický. Jsou to ženy, které ztělesňují a doporučují krásu Božího záměru další generaci.

V mnoha církvích však je tento příkaz zanedbáván nebo zkreslován. V některých případech se starší ženy zřekly svých Bohem daných povinností ve prospěch svých mladších sester. V jiných případech starší ženy předpokládají, že jejich jedinou službou mladším ženám musí být vedení biblických studií. Ačkoli biblická studia pro ženy mohou být v patřičném kontextu plodná, Písmo svěřuje doktrinální výuku v církvi především starším, kteří se věnují kázání a vyučování, a teologickou odpovědnost v domácnosti svěřuje pod vedení manžela (1K 14,35; Ef 5,25–26). Titovi 2 nepřesouvá službu učení z mužů na ženy. Ještě lépe, dává starším ženám jasně vymezenou oblast formace, kterou mohou poskytnout pouze ony: být vzorem a předávat žitý obraz křesťanského ženství.

Církev potřebuje něco mnohem bohatšího než jen další studium knihy nebo akcí. Mladší ženy potřebují starší ženy, které jim otevřou své domovy, ne jen pracovní sešity. Potřebují vidět, jak se ctí manželé, milují děti, praktikuje se pohostinnost a projevuje radost z podřízenosti. Potřebují živé příklady, které říkají: „Takhle vypadá krása svatosti v rytmu běžného života.“ Žena, která tiše ztělesňuje dobrotu Božího záměru, udělá pro zničení lži projevovaného individualismu více než tisíc epizod podcastů. Když starší ženy přijmou povolání z Titovi 2, stanou se duchovními matkami. A když mladší ženy přijmou tuto službu s pokorou, zdědí nejen informace, ale i způsob života.

Mladé ženy: Převezměte odpovědnost

Jednou z nejtrvalejších lží feminismu je tvrzení, že ženy jsou zároveň všemocné a nevinné. Na jedné straně feminismus trvá na tom, že ženy jsou autonomní, samy si určují svou identitu a nejsou zodpovědné nikomu jinému než samy sobě. Nepotřebují žádné vedení ani pokyny – a už vůbec ne od muže. Na druhé straně stejná ideologie trvá na tom, že ženy jsou věčné oběti, které nenesou žádnou morální odpovědnost za důsledky svých přesvědčení, činů nebo tužeb. Pokud zhřeší, je to vina někoho jiného. Pokud se vzbouří, donutil je k tomu systém. Ženám se říká, že jsou

dost silné na to, aby svrhly stávající řád, a přesto příliš křehké na to, aby nesly odpovědnost za jeho odmítnutí. Písmo nepotvrzuje ani jednu z těchto lží.

Mladé ženy si musí uvědomit, že nejsou pasivními objekty, na které svět působí. Písmo nikdy nepředstavuje ženy jako osoby osvobozené od morální odpovědnosti. Od knihy Genesis dále oslovuje Bůh ženy jako zodpovědné nositelky jeho obrazu, jejichž poslušnost ho oslavuje a jejichž neposlušnost má své důsledky. Kristus volá každého učedníka – muže i ženu – aby zapřel sám sebe, vzal na sebe kříž a následoval ho (Lk 9,23). Moderní narativ zachází s mladými ženami jako s ovlivnitelnými oběťmi formovanými silami mimo jejich kontrolu. Písmo s nimi zachází jako s morálními činitelkami, které si musí vybrat mezi pravdou a klamem, mezi poslušností a vlastní vůlí, mezi hlasem Krista a hlasem hada.

V praxi přijalo mnoho mladých žen sekulární antropologii, která povyšuje pocity na úroveň autority. Intuice a emoce se stávají náhradou za zjevení. Skutečnou svobodu však lze nalézt pouze v poslušnosti Božím slovu. Boží slovo ženské dary nepotlačuje; nasměrovává je k spravedlnosti. Srdce podřízené Kristu se učí nedůvěřovat pomíjivým emocím a místo toho se upínat k tomu, co Bůh prohlašuje za dobré, pravdivé a krásné.

Mladá žena, která přebírá odpovědnost za své učeďnictví, si vybírá učitele, kteří říkají pravdu, a ne hlasy, které jí lichotí. Znamená to odvrátit se od algoritmu a obrátit se k běžným prostředkům milosti. Znamená to zvolit si pastýřskou péči starších, vedení otců a manželů a moudrost žen z Titovi 2. Mladá žena, která je takto ukotvena, nebude smetena proudy své doby.

Celá církev: Uplatňujme vzájemnou odpovědnost vyplývající ze smlouvy

Sbor není volným seskupením jednotlivých duchovních životů; je to společenství založené na smlouvě, povoláné k tomu, aby se jeho členové navzájem posilovali k duchovní zralosti, abychom nebyli zmítáni závanem kdejakého učení a lidskou falší (Ef 4,14). Když Písmo přikazuje věřícím, aby „se navzájem každý den povzbuzovali [...], aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatvrdil“ (Žd 3,13), předpokládá to aktivní bdělost a vzájemnou odpovědnost.

Přesto moderní evangelikalismus považuje jakoukoli konfrontaci za něco, co je ze své podstaty neláskyplné. Přijali jsme terapeutické krédo této doby: nikdy nikoho neuváděj do rozpaků. Výsledkem je, že mnoho církví bude přihlížet, jak mladé ženy přijímají destruktivní ideologie, a bude mlčet, aby zachovalo mír. Bojíme se trapných situací více než odpadlictví. V praxi to znamená, že nejvlivnější hlasy v životě mladé ženy zaznívají z jejího telefonu, nikoli z jejího sboru.

Členství ve společenství však znamená sdílenou odpovědnost. Když sestra začne přijímat přesvědčení, která jsou v rozporu s Písmem, nebo schvaluje hřích, který Bůh odsuzuje, církev nesmí pouze „se za ni modlit“. Musí s ní mluvit. Napomenutí je láska, která odmítá nechat někoho dobrovolně kráčet vstříc nebezpečí. Ve světě, který zaměňuje souhlas za milost, je biblická náprava aktem odvahy.

Církev musí bojovat za své dcery

Cesta vpřed není ani snadná, ani volitelná. Církev musí jasně hovořit o tom, co Bůh zjevil, a křesťanské rodiny musí vychovávat své dcery se stejnou naléhavostí, jakou často věnují svým synům. Musíme jasně učit, že Boží záměr pro muže a ženu není předmětem vyjednávání, že přírodní zákon není tvárný a že soucit bez pravdy je krutostí. Mladým ženám je třeba ukázat, že jejich instinkty pro výchovu a péči nejsou příliš těžké, ale darem – pokud jsou vedeny Božím slovem, a ne duchem doby.

Tento naléhavý problém se netýká pouze politických rozporů. Jde o integritu křesťanského svědectví a budoucnost pravověrnosti. Před našimi očima dochází k radikalizaci celé generace mladých žen. Církev musí znovu nabýt odvalu: učit mladé ženy přijímat Boží dobrý záměr pro muže a ženy, řídit svůj soucit podle Písma, nikoli podle emocí, a zůstat věrné Kristu, nikoli duchu této doby. Plodem takové věrnosti budou generace žen, které konají dobro, nebojí se ničeho zlověstného a projevují nehynoucí krásu tichého a mírného ducha, který má v Božích očích velkou hodnotu (1Pt 3,4–6).

The Founders

KAZATEL: RADOST A MARNOST ŽIVOTA

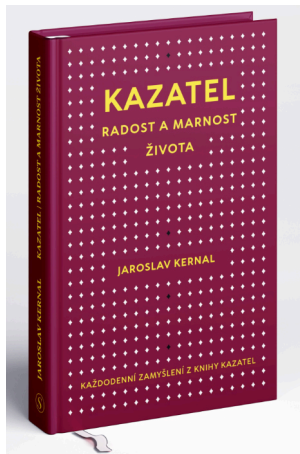
Jaroslav Kernal

Rozměr a vazba: 110×160 mm, váz.

Počet stran: 224

Cena: 365,- Kč

Tři sta šedesát šest krátkých zamyšlení na každý den z další knihy Šalomounovy moudrosti, z knihy Kazatel. Tato zamyšlení postupně prochází verš po verši (a většinou dokonce po částech veršů) celou tuto Šalomounovu knihu. Jsou zaměřena na povzbuzení srdce a v rámci možností také na hlubší porozumění Božímu slovu.

V NABÍDCE

Proti kritice a souzení, *Richard Baxter*, 125×176 mm, sešit, 40 s., 48,- Kč
Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno, *Jan A. Komenský*, 125×176 mm,
88 s., váz., 210,- Kč

Úzká cesta Kristova určená křesťanům, *Řehoř Krejčí*, A6, brož., 52 s., 60,- Kč
Císař a církev, *Anthony Forsyth*, A5, brož., 128 s., 230,- Kč

Příslaví – Moudrost krále Šalomouna, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz.,
224 s., 365,- Kč

Devět zlatých klasů, *Jan Hus*, A6, sešit, 36 s., 35,- Kč

Modli se!, *John C. Ryle*, 110×160 mm, brož., 76 s., 95,- Kč

Žalmy pro potěšení srdce, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz., 212 s., 365,- Kč

PŘIPRAVUJEME

Petr Chelčický – O reptavých (Mt 20 – O dělnících na vinici)

Jan Hus – O šesti bludech (jazykově upraveno)

Sharon Jamesová – Co světu přineslo křesťanství

Jaroslav Kernal – I kdyby fíkovník nevypučel ...

www.eshop.solideogloria.cz

Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2026